

„EGYÜTT VAGYUNK, EGY KÖZÖSSÉG, FENNTARTJUK A HAGYOMÁNYOKAT”

SPORTKÖZÖSSÉG

Interjúalany:

Név nélkül (27 éves férfi), Szeged

Bevezetésképpen, kérlek, beszélj egy kicsit a gyermekkorodról, a szüleidről, a családról!

Mind a két szülőm programtervező matematikusként végzett itt Szegeden a JATE-n, mind a ketten ezzel is helyezkedtek el. Rendszerváltáskor alapítottak egy céget, de anyukám akkor még máshol dolgozott. Úgy '90-ben indult a cég, apa azóta is ott van, sőt lassan tíz éve ő a cégvezető. Anyukám meg olyan 8 éve dolgozik itt, előtte bankokban dolgozott, meg postán, azok is számítógépes munkák voltak. Kiskoromban elég sokat kirándultunk. Van egy bátyám és hétvége így négyesben kirándultunk sokat, biciklizgettünk sokat a Tisza parton, fent a töltésen. De nyáron úgy jártunk, hogy nagyobb társaság, tehát más családok is, ahol voltak gyerekek, és általában így mentünk nyaralni, túráztatni. Ők apáéknak voltak a barátai, egyetemi csoporttársai, meg ilyesmi. Egyébként én nem mindig Szegeden laktam, de szüleim igen. Én Veszprémben tanultam az egyetemen, meg Bécsben laktam egy rövid ideig, meg Londonban, aztán Pesten.

Gyerekkorodban milyen közösségekhez tartoztál?

Valami sport mindig volt. Igazán komolyan soha nem sportoltam, de mindig valahova eljártam. Eleinte dzsúdózni, meg karatézni, meg ilyesmi voltak, aztán kondizni jártam egy darabig. Ezeknél soha nem annyi volt, hogy elvégeztem a dolgomat és hazamentem, hanem ott is azért kialakult egy közösség mindig, jóban lettem emberekkel. Később már az is volt, hogy elmentünk együtt bulizni

onnan a kondis társaságból. Aztán pár éve, most már három éve körülbelül csináljuk ezt a focicsapatot, az FK Szegedet, de párhuzamosan én szurkolótáborokba járok már tizenöt éve. Olyan '93 környékén kezdtem és azóta folyamatosan. Voltak közben ilyen mellékvágányok is, például a görhokis társaság, ott is egy rendes csapat volt.

Az előbb már említetteken kívül még milyen családon kívüli közösségekben vesz részt?

A cég, a munkahely? Mert olyan szempontból azt is egy közösségnek érzem, mert a logisztikai osztályon, ahol én dolgozom, ott elég jó a viszony, van, amikor elmegyünk bulizni, kéthavonta egyszer, vagy ilyesmi. Ez egyfajta csapatépítés, nem hivatalos, teljesen magunktól szervezünk ilyen összejöveteleket, néha még kiterjesztjük az osztályon kívülre is. Ezen kívül a görhoki is szokott lenni nyaranta, mert a jégpályára járunk, és ott máskor ugye jég van. Ez heti egy vagy két alkalom, attól függ. Meg a foci ugye, az FK Szeged, amit csinálunk. Az meg elég nagy közösség, mert a szurkolókkal együtt, mikor hogy, de bőven számolva olyan 100 főt jelent. A csapatban vannak úgy huszonöten, a szurkolók meg olyan bő hatvan-hetvenen, többnyire összefonódik ez az egész. Ez olyan értelemben formális közösség, hogy amit én a klubért teszek mint alelnök – mert alelnöke vagyok a klubnak –, arra lehet egy picit mondani, hogy formális. De hát végül is haveri alapon szerveződött ez az egész. És ha egy meccsen én kimegyek a szurkolók közé, és ott vagyok, akkor az meg egy informális dolog teljesen. Tehát formálisnak azért ezt elég erőltetetten lehet nevezni.

Körülbelül mennyi időt fordítasz hetente a közösségi tevékenységre?

Ha a csapatedzés is ide számít – az két edzés, ami három-három óra –, így minden-nel együtt, mert utána még leülünk beszélgetni, az eddig hat, plusz a meccs, ami ha nincs különösebb buli utána, akkor az úgy összesen tíz egy héten. És akkor néha még segédkezni kell, vagy főleg átigazolási időszakban be szokott az jönni, hogy én vagyok a felelős az új játékosok papírjainak intézésében. Akkor azért többet, tehát az ilyen extra munka, de átlagban úgy durván tíz óra hetente.

Jár-e lemondásokkal ez számodra?

Azt mondom, hogy hét közben annyira nem. De minden sportolás jár valamilyen lemondással, és ha nem ezt csinálnám, akkor csinálnék mást. Ilyen szempontból nem jár lemondásokkal. Mondjuk olyan szempontból igen, hogy nekem minden hétvégém ezzel megy el. Főleg, hogy ha idegenbe megyünk, akkor utazni kell. Ilyen szempontból jár lemondásokkal, mert tölthetném mással is az időt, barátnővel, családdal, bármivel.

Mennyire tölt el elégedettséggel a közösségi tevékenység?

Szeretem csinálni, mert ha nem szeretném, akkor nem lennék ott. Ilyen szempontból elégedett vagyok, hát a csapat szereplésével már nem mindig vagyok elégedett.

Akkor az FK Szeged a legmeghatározóbb közösség az életedben?

Igen az. A régebbi baráti társaságom most már egy kicsit szétszéledt, nagyon sokan kint vannak külföldön, meg erre-arra az országban. Annak már olyan nagyon rendszeresen nem vagyok tagja, úgyhogy mondhatni most már igen, az FK az, ahova leginkább tartozom. Ez a csapat most kezdi a negyedik évet a megye III-ban. Ez lényegében a legalsó osztály. Még vezetjük a bajnokságot négy forduló után. Hosszú még a bajnokság, de most még jó ránézni a tabellára.

Említetted, hogy körülbelül 100 fős a közösség. Mennyire aktív a tagság?

Ez attól függ. Mert szerintem az, aki végigkiabál egy meccset, azért az is tesz valamit. Mert itt összefonódik a klub a szurkolóival, ezt nem lehet így szétválasztani. Valamilyen szinten mindenki tesz érte, nyilván valaki többet, valaki kevesebbet. Például az elnökünk, ő nagyon sokat. Ő játszik is, másrészt meg a csapat ügyeinek a 70-80 százalékát szerintem ő intézi. Én például elég keveset tudok besegíteni a munka mellett, én inkább ilyen átigazolási szezonokban szoktam segédkezni. Összességében mindenki tesz valamit, van egy pár ember, aki nagyon sokat és azok inkább a vezetők. Én azért nem sorolom az első háromba magamat, de mondjuk talán az ötben benne vagyok.

Hány fős a vezetőség?

Hivatalosan hét fő az elnökség, de hát ebből eleve három ember nincs is Szegeden, ők ilyen tiszteletbeli alelnökök. Aki dolgozik a klubért, az mondjuk olyan öt fő, aki nap, mint nap, hétről hétre az öt fő, ebből négy alelnök.

Milyen stratégia alapján toboroztok tagokat?

Az a helyzet, hogy van tagdíj, ez háromezer forint per hó és ez a költségvetésnek olyan 30 százalékát teszi ki. Nekünk az jó, ha sokan vagyunk. Ha valaki hozzánk le akar járni, akkor bárki lejárhat, ha nem rí ki a közösségből, vagyis nem viselkedik kirívóan, nem bomlasztja a közösséget. Bárki lejárhat hozzánk edzeni háromezer forintos tagdíj fejében. Az más kérdés, hogy aki nem tud focizni, az nem kerül be a csapatba. Körülbelül így néz ki a dolog. De általában ugye ismerősön keresztül jönnek. Mostanában történt olyan is, hogy az interneten van fórumunk és ott két vagy három gyerek is úgy jelentkezett be, hogy szeretne valahova lejárni focizni. Mondtuk nekik, hogy jöjjenek le, ha van kedvük, akkor hozzánk lehet jönni. Most járnak is. Nem is akarnak nagyon a csapatba kerülni, csak lejárnak edzésekre. Tehát a keret így külsősökkel együtt, az mondjuk így 30 fő, a játékoskeret olyan 23-24 fő, és ebből azért többnyire olyan tizenhatan szoktunk lenni.

A szurkolók is fizetnek tagdíjat?

A szurkolók nem fizetnek, legalábbis akik nem járnak edzésre, de van közöttük egy pár, aki jár. Az más kérdés, hogy ilyen szempontból egy picit elválik a közösség, de a szurkolóknál is szokott gyűjtés lenni, ha valamilyen koreográfiára gyűjtenek. De ez nem szokott összemosódni a csapatkaszával. Én igazából mind a kettőhöz tartozok. Valahol egy közösség, de mégis egy picit azért két részre szakad. Például az összejövetelek is úgy vannak hirdetve direkt, hogy csapatbankett, van amikor meg az egésznek – úgy szoktuk mondani –, az FK családnak. Abszolút jóban vagyunk egymással. Van például minden évben – hagyomány lett belőle, most harmadjára rendezzük meg – egy év végi bankett. Baktóban az egyik játékosnak van egy kiskertje, és akkor oda szurkoló, játékos egyaránt meg van hívva. Ott például

a csapat vendégeli meg a szurkolókat, amit a csapatkasszából fedezünk. Egy nagy bográcsozás, kaja, pia, tehát mindent áll a csapat és ezzel az egész éves szurkolást kívánják megköszönni.

Milyen gyakran csináltok ilyen rendezvényeket?

Ilyen spontán bulik minden szombati meccs után alakulnak, és akkor együtt bulizik szurkoló, játékos. Amúgy meg szervezni úgy szoktunk, hogy minden nyár elején egy, nyár végén egy, tél elején egy, tél végén egy. Tehát négy ilyen alkalom, végeredményben a szezonnyitók és a szezonzárók, ezek mindenképpen. Emellett szokott például olyan lenni, hogy szurkoló-játékos meccs, ilyen barátságos meccs. Ez is szokott ősszel egy lenni, meg tavasszal és akkor nagypályán játszanak egymás ellen a játékosok és a szurkolók. Utána meg mindig van egy főzés, kaja, pia meg ilyenek.

A rendezvényeken milyen a részvételi arány?

Például a tavalyi évzárón olyan ötven-hatvanan voltunk. Azt kell tudni, hogy meccsre úgy átlagban körülbelül ugyanennyien járnak ki. Tehát azt a 100 főt úgy kell érteni, hogy valaki eljön erre a meccsre, a következőre meg lehet, hogy nem. De ha veszed az egész közeget, akkor körülbelül olyan 100 fő jönne ki, de annyian nem vagyunk szinte sosem egyszerre jelen.

Melyek a közösséghez csatlakozó fő motivációk?

Egyfelől azt mondom, hogy a csapathoz azért, mert focizni akarnak, meg a jó hangulat miatt. Hogy a szabadidőt értelmesen tudják eltölteni, nemcsak az, hogy döglenek a tévé előtt, mozognak és kint vannak a friss levegőn. Másrészt, ha a szurkolókat nézem, sokan abszolút a buli kedvéért, meg hát az, hogy ez egy nemes cél, hogy Szegeden fenntartani a kék-fekete színeket meg ezt a klubot. Ezzel a klubbal az állandóságot akarjuk képviselni. És szerintem sokan azért verődnek ide, mert szimpatikus nekik ez a nézet.

A közösségeteken belül szerveződnek-e kisebb csoportok, klikkek?

Persze, természetesen. Azt mondtam eleve, hogy legfőképpen úgy toborzunk játékosokat, hogy valakinek a valakije, vagy ilyesmi. És nyilván aki hívja a haverját, az azért szorosabb viszonyban lesz vele.

Mekkora a tagok körében a fluktuáció?

Természetesen itt is van fluktuáció. Vannak elég fiatalok is, akik ideverődnek és nekik ez csak egy jó buli, esetleg nem fogják fel ennek a mélységét. Itt vannak egy-két évet, kijárnak meccsre, és aztán elfogja őket a diszkóláz, vagy bármi, aztán inkább azt választják. Igaz, a régiek közül is van, aki kikopik, eltűnik egy időre, aztán újra visszajön. Vannak állandó tagok. Persze, ha jobban megy a csapatnak, akkor többen vagyunk.

Milyen csatornákon keresztül kommunikálnak a vezetők a tagokkal?

Telefon, van kör-SMS, amin a csapattagok, kerettagok értesítést kapnak. Akkor van honlapon keresztül elérhető fórumunk, ott is vannak hivatalos üzeneteink, heti program meg ilyesmi.

A tagoknak mekkora a beleszólási lehetősége abba, hogy mi történik a klubbal?

Van ez a hétfős elnökség és ez még kiegészítve egy-két olyan taggal, aki nagyon régóta benne van ebben a közegeben, ők a döntéshozók. Azt mondom, hogy durván olyan tíz ember.

Vannak konfliktusok?

Inkább olyan mondvacsinált konfliktusok vannak többnyire, de persze mindig vannak. Valaki állít valamit, ami nem biztos, hogy úgy van, és ezzel behergeli a többieket, ilyen műbalhék ezek. Nagy balhék nem jellemzőek.

Mennyire tartják a tagok sikeresnek a működést?

Ez szerintem eléggé változik tagonként. Aki – és most nem tudom, hogy jól fogalmazok-e –, aki intelligens, az sikeresnek tartja a működést, aki kevésbé, az meg azt mondja, hogy nem. Aki felfogja, hogy ennek az egésznek mi a célja, az lehet, hogy feléri ésszel, hogy itt mondjuk nem az az elsődleges, hogy miként szerepel a csapat például, hanem hogy együtt vagyunk, egy közösség, fenntartjuk a hagyományokat, a szegedi focinak a hagyományait és ilyen szempontból meg csak sikeres lehet ez az egész. Nyilván az is célunk, hogy minél jobban szerepeljen a csapat, de hogyha esetleg nem úgy jön ki a lépés, akkor azt azért nem éljük meg katasztrófaként. Egy megye II-t, azt azért elbírna a klub, az cél mindenképpen.

Milyen egyéb szervezetekkel, közösségekkel tartjátok a kapcsolatot?

Más csapatokkal főleg. Nem járunk el együtt bulizni, hanem inkább ilyen munkakapcsolat, focial összefüggő dolgok. Van egy szegedi klub, a Tisza Volán, amivel szorosabb az együttműködés. A vezetők rendszeresen találkoznak és sokszor a meccsek után a játékosok is eljönnek, és akkor együtt mulat a két csapat meg a szurkolók. Persze ott van a más szurkolótáborokkal való kapcsolat az országban. Mondjuk ez inkább jellemző. Nem is tudom, hogy lehetne kifejezni, de úgymond elnyomott kisebbség vagyunk így, mi ultrák, ma Magyarországon. Mindig egyre durvább törvényeket hoznak ellenük, egy eléggé összetartó társadalom lett ez az ultra társadalom, ez a szurkolói társadalom Magyarországon. Ne értsd félre, nem a huligánokra gondolok, hanem az ultrákra, akik mindenhova elkísérik a csapatot, a szívügyük a klub. Ez egyfajta összetartás. Most már, ha valaki csinál valamilyen balhét meccs alatt, akkor úgy büntetik, mintha megölt volna valakit szinte. Jól van, most egy picit túlzás ez, de nagyon durván büntetik, köztörvényesként kezelik.

Más intézményekkel esetleg valamilyen kapcsolat?

Pályázataink vannak különböző intézményekhez benyújtva, amin nyertünk is szép pénzeket, de akiktől nyerjük, azokkal nem tartjuk a kapcsolatot. Az önkormányzatnál is volt bent pályázatunk, és olyan szinten tartjuk az önkormányzattal a kapcsola-

tot, hogy tőlük kapjuk végül is a pályákat, de a polgármesterrel nem szoktunk azért együtt inni. A pályákért is fizetünk, igaz, egyéb kapcsolatok révén valamennyivel támogatnak bennünket, de azért fizetünk rendesen.

Szerinted mennyire tudja betölteni egy közösség az összekötő kapocs szerepét az állam és az egyén között?

Jó kérdés. Lehet olyan például, hogy az önkormányzat összehoz egy jó csapatot, mondjuk focicsapatot, és ezen keresztül formálja a közösséget. De fordítottan is igaz lehet, hogy ha én mint egyén, illetve többen kitalálunk valamit, például egy focicsapatot szeretnénk, ami öregbíti Szeged hírnevét, akkor szerintem azért lehet hatni valamelyest, bár olyan nagyon komoly dolgokban nem hiszem. De ezt már a közössége is válogatja. Nekünk van például mozgalmunk, ami kicsit FK-n kívüli dolog, de azért nem hivatalosan mégiscsak benne van 100 fős közegben, azért benne van, mint egy kisebb mag, összefonódik abszolút. Szóval van a Szeged Labdarúgásáért mozgalom, vagy egyesület, ami pont ezért jött létre, hogy Szeged város labdarúgását és pályáit megmentse. Ez pontosan erről szól, hogy az önkormányzatra egy ilyen nyomást gyakoroljunk, hogy ne lehetetlenítse el a foci feltételeit itt Szegeden. Voltak tüntetéseink a városban, amelyek teljesen békésen zajlottak, végigvonultunk a Kárász utcán énekelve, és azt hajtogattuk, hogy futballt akarunk. Vannak ennek a mozgalomnak is vezetői, akik komolyabban is beleásták magukat a dolgokba, rendes beadványokkal, követelésekkel fordultak a város vezetőihez. Ezek elég ritkán találnak nyitott fülekre, de azért szép lassan talán, kezdünk közelebb kerülni hozzájuk, és talán nem kezelnek minket teljesen kívülállóként most már. Erre jó példa, hogy a múlt hétvégén volt egy ilyen találkozó fociszurkolók, kézilabda-szurkolók, focisták és kézilabdások között, és oda eljött Ű. István is, aki a városnak egy prominens politikusa, leültünk és beszélgettünk vele és úgy tűnt, – legalábbis ő azt ígérte –, hogy támogatni fog bennünket a pályák megmentésében.

Szerinted milyen ennek a közösségnek a társadalmi megítélése?

Szerintem nem túl jó. Pontosán az ilyen – nem azt mondom, hogy primitív – megnyilvánulások miatt, mert nem feltétlenül azok. Ha végigvonul az ember az utcán éne-

kelve, meg ordibálva, hát... Meg a szurkolók közül azért vannak olyanok, akik nem mindig gondolják meg, hogy mit csinálnak. Ez nyilván nem vet jó fényt a társaságra, ugyanakkor vannak pozitív visszajelzések is. Tehát nem mondom egyértelműen azt sem, hogy negatív, de azt sem, hogy pozitív. Hallottam már olyat is, hogy csürhének neveztek bennünket, meg néha azért vannak olyanok, akik tényleg így is viselkednek, de azért én azt gondolom, hogy többnyire itt normális, értelmes emberek vannak. Nem azt mondom, hogy tudósok, meg nagy gondolkodók, de értelmes emberek.

És ti hogy kezelitek ezeket a konfliktushelyzeteket?

Van, aki próbálja ezt normálisan, kulturáltan elintézni, megbeszélni, van, aki kicsit agresszívebben. Ezt is embere válogatja. Az utóbbi években – talán ezt mondhatom így – eléggé lenyugodott a társaság. Régebben volt egy-kettő ilyen nagyobb balhé is, ilyen nem nagyon fordult elő az utóbbi egy-másfél évben. Mintha egy kicsit kulturáltabb lenne a közeg, talán. Legalábbis nem annyira agresszív, mint volt.

Mennyire akarjátok a közösségeket szélesíteni?

Annak örülnék a legjobban, ha lenne egy jó focicsapat Szegeden, és akkor kijárna tízezer ember. Akkor szinte mindenki tagja lenne ennek a közösségnek, mert a foci tartaná össze. De mi különösebben nem erőlködünk azon, hogy hatalmas taglétszámunk legyen. Szoktunk plakátolni meccsek előtt, szerte a városban, tehát valamilyen törekvés van, de nem hirdetjük magunkat a rádióban meg a különböző tévékben. Szívesen látunk bárkit. De egy megye III-as focicsapat a mai magyar futballvilágban, az nem egy túl vonzó, ez inkább egyfajta elhivatottság. Futballhíradót is csinálunk, ez egy pár oldalas kiadvány a szegedi érdekeltségű meccsekről, amit a hazai meccsek előtt osztunk szét. Ez is egy új dolog. Ilyen szempontból van egy kis szélesítési szándék. A Tisza Volánnal már annyira erős a szál, hogy most lesz kettős rangadó, és mi játszunk a Volán előtt úgymond előmeccset. Azt szeretnénk, hogy az ő és a mi szurkolóink teljesen összefonódjanak, ezáltal is bővítve a közeget. Jelenleg a Volán a város elsőszámú focicsapata, és az idősebb fociszurkolók még a Volánra járnak egyelőre. Meg értelemszerűen a Volánban focizók szülei is kint vannak a meccseken. Akik azért szintén egy jó pár száz fős közeg, összességében lehetnek ennyien.

Ha az önkormányzat segítségével létrejönne egy szegedi focicsapat, fel tudnátok sorakozni mellé?

Van egy-két feltétel, aminek teljesülnie kéne, de szerintem igen.

És akkor mi lenne az FK-val?

Ha úgy látnánk, hogy komoly a koncepció, és nem csak egy olyan, hogy csinálnak egy focicsapatot és idehívna mindenféle szedett-vedett játékos, hanem van mögötte egy felépített hosszú távú terv, akkor azt mondanánk, hogy jó. Mi ezt az FK-t úgy is alapítottuk, hogy addig akarjuk fenntartani, amíg nincs egy reprezentatív csapat, amely a hagyományokhoz méltó szinten van. Ha lenne egy komoly koncepcióval felépített csapat, akkor utána az FK-nak már nem lenne létjogosultsága gyakorlatilag. Vagy szerepelhetne egy fiókcsapatként, tartalékcsoportként, ahol a fiatalok kapnának szerepet, akik nem férnek be esetleg a nagy csapatba. Ez akkor derülne ki.

Te mennyire látod sikeresnek a céljaitok megvalósulását?

Én abszolút sikeresnek tartom. A cél, amit kitűztünk, az abszolút teljesül. Mondhatom azt, hogy akit egy kicsit is érdekel a sport a városban, az tud a klubról. Megismerte mindenki és már az országban is sokan. Sokan jeleznek vissza nekünk. A Videotónnak, vagyis a Fehérvárnak az egyik baráti köre volt lent játszani meccset azért, hogy felhívja a város vezetőinek a figyelmét, hogy milyen mélyen van a szegedi labdarúgás, hogy segítsen minket ebben a mozgalmunkban.

Kik szervezik ezeket az eseményeket?

Van a szurkolótáboroknak is egy-két vezéralakja, aki ezeket szokta szervezni, aki tartja a kapcsolatot a többi szurkolóval. De nem kell ehhez feltétlenül vezetni lenni, hiszen vannak összefonódások, tehát a kapcsolati tőke az működik. Ráadásul az interneten most már elég könnyű a kapcsolatot tartani, például a Debrecennel, a Fehérvárral vagy bármelyik területével az országnak, nemcsak az országnak, hiszen van például moszkvai szurkolónk is. Rendes orosz koma,

itt tanult Szegeden és szokta olvasni a fórumunkat, nem nagyon tud magyarul, így angolul szokott beírogatni.

Mennyire használjátok a különböző kulturális, gazdasági, kapcsolati tőkéteket a célok eléréséhez?

Mondjuk a közösségnek jó pár tagja szokott nagyobb összegeket adni. Aztán említettem, hogy pályázatok útján jutunk még nagyobb pénzekhez és most már az adó 1 százalékát is lehet hozzánk utalni. Van egy szponzorunk, aki havi 40 000 forinttal támogatja a csapatot. Hogyha gazdasági tőkéről van szó, akkor körülbelül ennyi. Persze vannak bennfentes ismerősök, de azt nem lehet megmondani, az nem publikus. Pályabérlésnél kihasználjuk rendszeren, de pályázatoknál is volt hátszél például. A célunkat, hogy Szegednek egy normális futballcsapata legyen, lehetne jobban segíteni ezekkel, hát az egy nagyon hosszú folyamat. Támogatók bevonása mindenképpen fontos lenne, de ahogy már említettem, azért manapság nem olyan vonzó befektetni a fociba, főleg úgy, hogyha mélyről kell indulni, úgy meg pláne. De az is nagyon fontos, hogy akik a szegedi fociért tenni akarnak a városban – akárki, legyen bárki –, azokkal kapcsolatban álljunk bármilyen módon, akár baráti, csapattársi vagy bármilyen ismerettséggel. Tehát a volános edzőktől kezdve a volános vezetőkhöz, bárki, azzal kapcsolatban álljunk és mind tudják, hogy mi miért vagyunk és mit akarunk. Persze működni kell valamilyen lobbis tevékenységnek is, voltak ezek a megmozdulások, felvonulások, tüntetések, amiket már említettem. Volt aláírásgyűjtés is a szegedi pályák megmentéséért, amit nagyon sokan alá is írtak, nyilván én is aláírtam. Ilyenfajta célért simán kapcsolódunk, ha más szervezi, akkor is, nem kellene ehhez az feltétlenül, hogy közülünk szervezze valaki.

Széll Krisztián